

BLIŹNIEC (2) *sb m*

sg N bliźniec (1). ◇ pl N bliźńcowie (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

Bliźnię, bliźniak, jedno z dwojga dzieci urodzonych podczas jednego porodu; geminus Mącz, Cn; bignus, gemellus, opiscus, vopiscus Cn (2) : Też zafię gdy dwoie dzieci/ to ięft Blizńczowie: razem z żywotha wychodzą/ [...] Bywa ciężkie á śmiertelne takowe rodzenie. FalZioł V 17c; Didymus, latine geminus dicitur, Bliźniec. Mącz 88a.

Cf **BLIZNEK, BLIŹNIAK, BLIŹNIĘTA**

BZ